

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžp/13/2013
Identifikačné číslo spisu:	1013200288
Dátum vydania rozhodnutia:	24.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1013200288.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1. B.. W.. B. B., H., bytom G. X, Z., 2. W.. G. B., bytom G. X, Z., obaja zastúpení Advokátskou kanceláriou Mišík, s.r.o., so sídlom Prievozská 4B, Bratislava, proti žalovanému: Obvodný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, Lamačská cesta 8, Bratislava, o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2013/389/PLJ zo dňa 10. januára 2013, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/37/2013-48 zo dňa 14. marca 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/37/2013-48 zo dňa 14. marca 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením č. k. 1S/37/2013-48 zo dňa 14. marca 2013 poukazom na ust. § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zrušené rozhodnutie stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto č. 1562/24023/2012/STA/Bud/H-45 zo dňa 5. júna 2012 o povolení predčasného užívania stavby „I.“ stavebníkom - žalobcom a vec bola vrátená správnomu orgánu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie. Krajský súd o náhrade trov konania rozhodol tak, že vyslovil, že žiaden z účastníkom nemá právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd dospel k záveru, že predmetom konania nebolo posúdenie zákonnosti takého rozhodnutia žalovaného, ktoré podlieha súdnemu prieskumu. Krajský súd konštatoval, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako i Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že rozhodnutie, ktorým je zrušené prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu a vec je vrátená na nové konanie, nemení nič na subjektívnych právach účastníka konania, je iba procesným rozhodnutím a preto nemôže byť v zmysle ust. § 248 písm. a/ O.s.p. predmetom preskúmania súdom.

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s §

146 ods. 1, písm. c/ O.s.p., keďže konanie bolo zastavené.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podali v zákonom ustanovenej lehote odvolanie žalobcovia. Žiadali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania žalobcovia namietali, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Výtýkali súdu prvého stupňa, že neprípustným spôsobom formálne a bez zohľadnenia konkrétnych okolností preskúmaného správneho konania odmietol prejednať žalobu a poskytnúť žalobcom ochranu ich základných práv označených v žalobe, ktoré boli postupom a rozhodnutím žalovaného porušené. Dôvodili, že žalobou napadnutým rozhodnutím sa nezákonne oddialila možnosť žalobcu nerušene užívať svoj majetok. Zdôraznili, že uznesenie Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 17S/25/1994, o ktoré sa oprel pri svojom rozhodovaní aj súd, vychádzal z odlišnej situácie ako v prejednávanej veci, keď sa súdneho prieskumu domáhal účastník, ktorý nebol priamo dotknutý na právach a povinnostiach. Ďalej uviedli, že konaním, ktorým sa podľa ich názoru, malo zasiahnuť do ich základného práva, je postup a rozhodnutie žalovaného, keď v predmetnej procesnej situácii tak práve postup odvolacieho orgánu predstavuje prípadný zásah do ich práva pokojne vlastniť a užívať majetok, poukazom na to, že žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného sa v konaní záväzným a konečným spôsobom ustálila otázka naplnenia predpokladov na povolenie predčasného užívania stavby a v tomto smere sa rovnako záväzne a konečne usmernila následná rozhodovacia činnosť podriadených správnych orgánov. Ďalej žalobcovia poukázali na to, že žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutie pre odlišný právny názor a odchyľil sa aj od svojho vlastného názoru, ktorý vyslovil v záväznom usmernení vyslovenom v identickom konaní. Mali za to, že postupom, ktorý žalovaný zvolil, sa umelo v rozpore so správnym poriadkom predlžuje nielen správne konanie, ale aj protiprávny zásah do práv žalobcov. Žalobcovia poukázali aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Sžf/56/2008, v ktorom sa súd obdobnou vecou už zaoberal, pričom ustálil, že súd nemôže dôvody zastavenia konania o súdnom prieskume rozhodnutia vykladať extenzívne, pričom sa domnievajú, že konajúci súd postupoval v nadväznosti na poukázaný názor najvyššieho súdu rozporne. Taktiež mali za to, že konajúci súd pri aplikácii ust. § 248 písm. a/ O.s.p. vôbec nezohľadnil priebeh správneho konania, dôsledky svojho rozhodnutia ako aj čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, čím odňal možnosť efektívnej obrany žalobcov. Uviedli, že článok 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky má jednoznačne prednosť pred ustanovením § 248 O.s.p. a jeho aplikáciou, pričom z uznesenia ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 50/2001 vyplýva, že v uvedenom rozhodnutí ústavný súd jednoznačne judikoval, že citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku ani jeho výklad súdom nemôže zasahovať do práva garantovaného v čl. 152 ods. 4 ústavy a je neprípustné ho zužovať. Žalobcovia poukazovaním na prelomenie princípu subsidiarity pri ústavnom prieskume ochrany základných práv, ktorý je porovnateľný s podmienkami prípustnosti súdneho prieskumu rozhodnutí orgánov verejnej správy, na základe rozhodnutí Ústavného súdu SR II. ÚS 105/2009, II. ÚS 387/2010, v ktorých ústavný súd v záujme poskytnutia účinnej ochrany základných práv sťažovateľa pripúšťa preskúmanie aj zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu, aj keď nejde o končené rozhodnutie, ak ním porušil základné práva sťažovateľa ústavnoprocessného charakteru, najmä ak sa následky porušenia týchto základných práv môžu odstrániť prv, než to urobí odvolací súd. Uviedli, že analogicky preto sa domnievajú, že správny súd mal a mohol zohľadniť vady žalobou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, i keď toto nie je končené a mal im priznať ochranu cestou súdneho prieskumu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu o odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bolo posúdenie správnosti záveru krajského súdu, keď v predmetnej veci uznesením podľa ust. § 250d ods. 3 O.s.p. zastavil konanie z dôvodu, že sa jedná o procesné rozhodnutie, ktoré nič nemení na subjektívnych právach účastníka konania a v zmysle ust. § 248 písm. a/ O.s.p. nemôže byť predmetom preskúmania súdom.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.). Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Samotný postup správneho orgánu bez toho, že by vyústil do vydania rozhodnutia, zásadne môže byť predmetom preskúmania súdom len vtedy, ak ide o nečinnosť správneho orgánu (§ 244 ods. 3 druhá veta, § 244 ods. 4 a § 250t, účinné od 1. januára 2003). Inak ho možno preskúmať iba spolu s rozhodnutím, ktoré má byť preskúmané súdom (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Sž 48/2009).

Podľa ust. § 247 ods. 2 O.s.p., pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p., veta prvá, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Zákonodarca v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zveril súdom právomoc preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Správnym súdnictvom sa zabezpečuje realizácia ústavného princípu domáhať sa súdnej ochrany práv fyzických a právnických osôb na nezávislom a nestrannom súde (čl. 46 ods. 1 ústavy). V konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sú predmetom správneho súdnictva právoplatné rozhodnutia správnych orgánov, ktorými sa zasiahlo do subjektívnych práv fyzických alebo právnických osôb. Správny súd preskúma aj zákonnosť rozhodnutí, proti ktorým zákon nepripúšťa odvolanie. Pokiaľ ide o konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je správne súdnictvo založené na princípe generálnej klauzuly v zmysle čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej sudy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy. Rozsah právomocí pri preskúmaní správnych rozhodnutí je obmedzený negatívnou enumeráciou rozhodnutí, ktoré správne sudy nepreskúmajú (§ 248 O.s.p.).

Podľa ust. § 248 písm. a/ O.s.p., sudy nepreskúmajú, rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania,

Podľa čl. 1 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo. Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

V predmetnej veci sa rozhodnutím stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto sp. zn. 1562/24023/2012/STA/BUD/H zo dňa 25. mája 2012 povolilo predčasné užívanie stavby, novostavby rodinného domu nachádzajúceho sa v okrese Bratislava I, obec Mestská časť Bratislava - Staré mesto,

k. ú. M. W., na pozemkoch s parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, ulica I. Y. - P. Z., podľa projektu vypracovaného autorizovaným projektantom F. - R. W. Z.. Žalobou napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnutie o predčasnom užívaní stavby zrušené a vec bola vrátená správneho orgánu na nové prejednanie. Žalobcovia zastávali názor, že rozhodnutím žalovaného ako i jeho postupom došlo k zásahu do ich základného práva, a to práva pokojne vlastniť a užívať majetok, a preto sa žalobou podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného.

Krajský súd však odvolaním napadnutým uznesením konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného poukazom na ust. § 248 písm. a/ O.s.p. zastavil z dôvodov, že preskúmaným rozhodnutím, ktoré považoval za procesné, nedošlo k právoplatnému zásahu do práv žalobcov.

Odvolací súd sa s právnym posúdením veci krajským súdom plne stotožnil a považoval ho za vecne a právne správne. V danej súvislosti senát odvolacieho súdu poukazuje na to, že správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu, ktorým je Slovenská republika (čl. 1 ods. 1 ústavy). Súd pri prieskume zákonnosti správnych rozhodnutí podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku posudzujú zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej moci, ktoré môžu konať a teda musia konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy). Vylúčenie z preskúmania zákonnosti správneho rozhodnutia zo súdneho prieskumu musí byť výslovné a platí to aj pre vylúčenie preskúmania zákonnosti postupu správneho orgánu. K vylúčeniu rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej správy z preskúmania môže dôjsť len osobitným zákonom.

Vychádzajúc zo skutkových okolností preskúmanej veci odvolací súd mal preukázať, že k zastaveniu konania došlo z dôvodu, že krajský súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie je procesnoprávnym rozhodnutím, ktorého preskúmanie zákon výslovne vylučuje. Odvolací súd nesúhlasil s názorom žalobcov, že v konaní sa záväzným a konečným spôsobom ustálila otázka naplnenia predpokladov na povolenie predčasného užívania stavby a v tomto smere sa rovnako záväzne a konečne usmernila následná rozhodovacia činnosť podriadených správnych orgánov, keďže z odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia žalovaného správneho orgánu vyplýva, že žalovaný ako odvolací správny orgán zrušil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa z dôvodu, že stavebný úrad nepostupoval v konaní v súlade so zákonom a rozhodnutie vydal na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, v dôsledku čoho stavebný úrad vydal rozhodnutie, pre vydanie ktorého neboli splnené všetky zákonom stanovené podmienky. Je nepochybné, že rozhodnutím, ktorým sa zrušuje rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec sa mu vracia na ďalšie konanie je rozhodnutím procesného charakteru, ktoré konečným spôsobom nerieši práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Okrem iného „z konštantnej judikatúry súdov v správnom súdnictve navyše vyplýva, že rozhodnutia procesné, upravujúce vedenie konania síce nemožno napadnúť samostatnou správnu žalobou, avšak prípadné vady konania spôsobené nesprávnou aplikáciou príslušných právnych predpisov je možné namietat' v konaní o žalobe proti meritórnemu rozhodnutiu (m. m. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/77/2008 zo dňa 13. apríla 2010)" (bližšie pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/29/2010). Taktiež z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/56/2008 vyplýva záver súdu o tom, že „k ukráteniu na právach v zmysle ust. § 247 ods. 1 O.s.p. v zásade dochádza až meritórnym rozhodnutím správneho orgánu tým, že sa v právnej sfére daňového subjektu prejavujú konštitutívne účinky rozhodnutia. Pokiaľ nie je vydané meritórne rozhodnutie, v zásade tvrdené (podľa názoru odvolacieho súdu akékoľvek namietané porušenia) porušenia procesných ustanovení majú iba potenciálny vplyv na zákonnosť konečného rozhodnutia." Žalobcovia poukazovaním na vyššie citované rozhodnutie najvyššieho súdu dospeli k záveru, že súd nemôže dôvody zastavenia konania o súdnom prieskume rozhodnutia vykladať extenzívne. Tento svoj záver vyvodili z tvrdenia najvyššieho súdu prezentovaného v uvedenom rozhodnutí, že ak súd meritórne preskúmal zákonnosť administratívneho procesného rozhodnutia (§ 248, písm. a/ O.s.p.) nie je možné uvedený nedostatok považovať za vadu súdneho konania, pretože v prípade pochybností reštriktívnym výkladom ust. § 248, písm. a/ O.s.p. v danom prípade poskytol účastníkovi súdnu ochranu v súlade s čl. 152 ods. 4 v spojení s ust. § 46 ods. 1,2 Ústavy SR. Podľa názoru odvolacieho súdu záver najvyššieho súdu vyslovený v uvedenom rozhodnutí nie je možné použiť v preskúmanom prípade, keďže najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí

vychádza v zásade z odlišných skutkových okolností ako sú skutkové okolnosti podmieňujúce rozhodovanie v preskúmvanej veci, a vzhľadom k tomu aj záver o reštriktívnom výklade ust. § 248 písm. a/ O.s.p. treba vnímať na základe konkrétnych okolností daného prípadu. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval poukazovanie žalobcov na záver vyplývajúci z uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu za právne relevantný vo vzťahu k prejednávanej veci.

Odvolací súd v preskúmvanej veci taktiež dospel k záveru ako súd prvého stupňa, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je rozhodnutím procesným, keďže žalovaný napadnutým rozhodnutím zrušil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa - stavebného úradu, a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočne zisteného stavu veci, v dôsledku čoho vo veci doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté a tým ani právoplatne nemohlo dôjsť k zásahu do základných práv žalobcov. Z uvedených dôvodov preskúmvané rozhodnutie žalovaného je zo súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vylúčené, vychádzajúc z konkrétnych okolností daného prípadu. Odvolací súd v danej súvislosti však súčasne poukazuje aj na to, že pokiaľ by už došlo k prieskumu takéhoto rozhodnutia súdom prvého stupňa, nebolo by to možné považovať za vadu súdneho konania a nebol by to dôvod na zrušenie rozhodnutia krajského súdu, ktorý záver napokon vyplýva aj z vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu.

Odvolací súd taktiež nesúhlasil s tvrdením žalobcov, že im súd odňal možnosť efektívnej obrany, keď pri aplikácii ust. § 248 písm. a/ O.s.p., vôbec nezohľadnil priebeh správneho konania ako aj čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti žalobcov, že môžu využiť prostriedky súdnej ochrany, avšak až proti meritórnemu rozhodnutiu vo veci samej, ktorým budú právoplatne konštituované ich práva a povinnosti a nie v čase, kedy došlo k vydaniu procesného rozhodnutia v konaní, ktorým sa vec vrátila na konanie pred správny orgán prvého stupňa a to predovšetkým z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Odvolací súd taktiež nemohol súhlasiť s dôvodmi odvolania žalobcov, pokiaľ v odvolaní poukazovali na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 50/01-50. Z právneho záveru ústavného súdu vysloveného v uvedenom náleze vyplýva, že „úlohou súdu aj pri uplatňovaní Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a v spojení s čl. 46 ods. 2 poslednou vetou ústavy zisťovať, či rozhodnutie správneho orgánu, zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmvania [vrátane toho, uvedeného v § 248 ods. 2 písm. d/ OSP - súdy nepreskúmvajú rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie vylučujú osobitné zákony], je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé týkať sa základných práv alebo slobôd. V prípade, ak súd zistí, že tomu tak je, takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania.“ „Z uvedeného vyplýva, že samotný druh, resp. formálne označenie rozhodnutia správneho orgánu nemôžu byť samé osebe jediným a rozhodujúcim dôvodom pre odmietnutie jeho súdneho preskúmvania, pretože ústavne súladný výklad ustanovenia § 248 OSP vyžaduje, aby súd zisťoval, či sa toto rozhodnutie svojím obsahom súčasne nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd. Nie je totiž vylúčené, že by sa aj rozhodnutia uvedené v § 248 OSP nemohli dotýkať, či dokonca porušovať základné práva alebo slobody. Základnému právu uvedenému v čl. 46 ods. 2 ústavy preto zodpovedá taký postup súdu, v rámci ktorého hodnotí nielen formálne znaky rozhodnutia predloženého mu na súdne preskúmvanie, ale aj to, či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd účastníka konania. Postup súdu, v ktorom zanedbal niektorý z týchto prvkov, zakladá porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.“

Práve s dôrazom na charakter procesného rozhodnutia žalovaného v preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že poukazovanie na uvedené závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci sa javí ako predčasné a to predovšetkým z dôvodu, že týmto rozhodnutím nedochádza k zásahu do práv žalobcov, keďže o ich právach preskúmvaným rozhodnutím nebolo rozhodnuté právoplatne. Právo žalobcov domáhať sa ochrany svojich základných práv, do zásahu ktorých by došlo meritórnym rozhodnutím v predmetnom konaní po nadobudnutí jeho právoplatnosti, zostáva zachované a práve až vylúčenie preskúmania takéhoto rozhodnutia by mohlo signalizovať porušenie ich ústavných práv, teda vylúčenie procesného rozhodnutia správneho orgánu zo súdneho prieskumu ešte nevylučuje poskytnutie ochrany ústavných práv žalobcov v konaní o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia v správnom právoplatne skončenom konaní.

Za nedôvodné považoval odvolací súd aj poukazovanie žalobcov na prelomenie princípu subsidiarity pri ústavnom prieskume ochrany základných práv a na záver Ústavného súdu SR II. ÚS 105/2009, II. ÚS 387/2010, nakoľko tieto závery boli formované a vychádzajú z úplne odlišných skutkových okolností prípadu a nemožno ich zovšeobecňovať.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval dôvody žalobcov uvedené v ich odvolaní za relevantné pre vyhovie ich odvolacieho návrhu.

Odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne a v súlade so zákonom podľa ust. § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil, v zásade sa stotožniac s právnym záverom krajského súdu, na ktorý súčasne poukazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcom ich náhradu nepriznal, pretože neboli v tomto konaní úspešní.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.